

MARK GREANEY

**THE
GRAY
MAN**

PRINS ÎN CAPCANA MARILOR PUTERI

VOLUMUL 2

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

PROLOG

Deasupra Mării Irlandei atârnavă nori cenușii, denși în aerul umed, care îl urmăreau încet pe asasin în timp ce stătea pe puntea din lemn a bărcii de pescuit. Când se aflase la câțiva kilometri de țărm, câțiva pescăruși-hering se învârtiseră în cerc, țipând deasupra lui; acum, de când intrase în port, unii dintre ei roiau în jur și deasupra, tăind ceața cu aripile albe.

Păsările marine continuau să țipe, avertizând locuitorii de pe coasta irlandeză de sosirea la țărmul lor a unui criminal.

Avertismentele lor se pierdură însă în aer.

Barca acostă puțin înainte de opt dimineața. Asasinul coborî de pe punte pe chei, fără să le arunce nici măcar o privire celor doi membri ai echipajului. Niciun cuvânt nu fusese schimbat în cele trei ore care trecuseră de când ambarcațiunea Lochin, lungă de treisprezece metri, îl luase pe pasager de pe un cargobot lituanian aflat în apele internaționale. Bărbatul rămăsese pe punte, plimbându-se de la proră la pupă, urmărind atent valurile agitate din jur. Haina neagră cu glugă îl

proteja de stropii de apă sărată și ocazionalele jeturi, dar și de privirile tatălui și fiului care manevrau barca. În timpul călătoriei, echipajul rămăsese în cabina timonierului, urmând instrucțiunile stricte. Li se spusese să ia un pasager și să păstreze distanța, să revină cu el în Portul Howth, la nord de Dublin. După ce livrau ciudata captură a zilei, urmau să se bucure de plată și să-și țină naibii gura.

Asasinul traversă orașelul de pe coastă și se îndreptă către micuța gară de unde cumpără un bilet până la Gara Connolly, în centrul Dublinului. Având la dispoziție o jumătate de oră până când urma să ucidă, coborî în taverna de la subsol. La Urletul Însângerat, pescarii din port puteau mânca un mic-dejun specific irlandez; camera lungă și îngustă era mai mult de jumătate plină cu bărbați care înfulecau ouă cu cârnați și fasole și beau halbe de bere neagră și înspumată Guinness Stout. Asasinul știa cum să se piardă în medii necunoscute; mormăi și gesticulă ca să-și ascundă accentul și ceru același meniu ca al celor din jur. Mâncă în grabă și bău berea înainte să părăsească Urletul Însângerat ca să prindă trenul.

O jumătate de oră mai târziu, umbla greoi prin Dublin. Avea barbă deasă și purta o căciulă albastră trasă peste urechi și frunte, o eșarfă înfășurată în jurul gâtului și un palton bleumarin. Pe mâini avea mănuși călduroase, ca să le protejeze de aerul înghețat. Sacul din pânză atârnat pe umăr se legăna în ritmul pașilor lui. Se îndreptă spre sud de gară, după care făcu dreapta și urmă cheiul râului Liffey, prin ploaia rece care începuse să cadă.

Asasinul merse mai departe.

Aștepta cu nerăbdare să încheie misiunea. Nu se simțise bine pe mare și nu se simțea bine nici acum,

The Gray Man. Prins în capcana marilor puteri
dimineată, în mulțimea care-l înconjura pe măsură ce se
aprozia de strada O'Connell.

Aici, în Dublin, exista însă un bărbat care nu
trebuia să mai existe, după cum hotărâse un om cu bani
și influență.

Iar Court Gentry venise să se ocupe de asta.

UNU

Cumpără de la o farmacie paracetamol și o sticlă cu apă. Fusese rănit cu câteva luni în urmă – un glonț îi trecuse prin coapsă și un cuțit îi sfâșiase abdomenul. Durerea scăzuse în ultima săptămână. Trupul are o putere incredibilă de a se vindeca, mult mai mare decât cea a minții. Court devenise însă dependent de pastile și de injecții: Vicodin și OxyContin, Demerol și Dilaudid. Un chirurg din Nisa i le asigura după ce-i curățase și închisese rana din abdomen și, de atunci, Gentry lua pastilele în fiecare zi. Le lăsase intenționat în urmă când se îmbarcase pe cargobot; trecuse deja o săptămână fără medicamente, iar detoxifierea autoimpusă îl făcea să se simtă rău.

Paracetamolul nu înlocuia calmantele puternice, dar mintea lui descoperea un anumit confort în ritualul înghițirii pastilelor.

La trei ore după ce părăsise ambarcațiunea, se cază într-un hotel chinezesc aflat pe o alee îngustă ce dădea în strada Parnell, la opt sute de metri nord de râu. Camera lui era întunecată și umedă și mirosea a mucegai și a

grăsime prăjită – mirosurile din restaurantul aflat două etaje mai jos pătrundeau prin aerisire. Ploaia care cădea aproape orizontal nu reuși să spele geamul murdar; murdăria uleioasă acoperise interiorul.

Gentry se întinse pe salteaua deformată și privi în gol tavanul, fără să se gândească la ceva anume. Fusesse pe cargobot mai mult de o săptămână și acum i se părea ciudat că nu se leagănă.

Dură câteva ore până când reuși să adoarmă, din cauza picăturilor de ploaie care cădeau neconținut pe pervaz, la capul lui.

După-amiază se duse în restaurantul micului hotel, mănăcă tăieței și carne de porc și se conectă la internet cu ajutorul telefonului mobil cumpărat dintr-un magazin. Accesă un buletin informativ afișat pe un site care vindea tururi de aventură în Munții Urali, introduse o parolă ca să se logheze pe forumul angajaților și un cod care-i permitea să dialogheze cu o altă persoană.

Court tasta cu degetul mare în timp ce sorbea fără tragere de inimă din sucul de portocale.

Sunt aici.

Câteva secunde mai târziu, mica fereastră de pe ecranul telefonului se activă – cineva îi răspundea pe forum.

Bănuiesc că în Bangkok?

Acesta era codul prin care celălalt își confirma identitatea. Identitatea lui Gentry fu stabilită prin răspuns.

Nu. Singipore.

Identificarea era completă numai datorită acestei greșeli de ortografie.

Călătoria a fost plăcută, prietene? veni următoarea întrebare.

Court o citi în timp ce mușcă dintr-o gălușcă la fel de plină de grăsime ca și fereastra camerei de sus unde se cazase.

Nu fusese o călătorie plăcută, iar Gregor Ivanovic Sidorenko nu era prietenul lui Court Gentry. Court nu avea prieteni. Și era puțin probabil ca Sidorenko, sau Sid, cum era cunoscut în Vest, să aibă vreun prieten. Era un mafiot rus, un lider puternic în Sankt Petersburg. Conducea o organizație care controla jocuri ilegale de noroc, droguri, prostituate, asasini plătiți și... spre disperarea asasinului american, pe Court Gentry, Cameleonul.

Deși activa în același domeniu, Gregor Sidorenko nu era Donald Fitzroy. Sir Donald fusese intermediarul lui Court timp de câțiva ani, încă de când CIA îl urmărise pe Gentry în afara Statelor Unite, cu o directivă oficială prin care putea fi împușcat fără avertisment. Fitzroy îl luase la el, îi oferise contracte bune împotriva băieților răi, îl plătise corect pentru munca lui și, la un moment dat, chiar îl angajase să-i păzească familia. Dar apoi Fitzroy fusese încolțit și-l trădase pe Court; deși își exprimase regretul în nenumărate ocazii, ba chiar își oferise viața ca recompensă angajatului american, Gentry știa că nu va mai avea niciodată încredere în el.

Nu va mai avea vreodată încredere în cineva.

Sid era un gunoi, dar se știa ce fel de om este. Court știa că nu putea avea încredere în rusul cu limba despicată, dar Sid îi putea oferi acces la câteva dintre cele mai profitabile contracte din industrie. La rândul lui, Sid fusese de acord când Gentry îl avertizase că va accepta numai acele lovituri pe care le considera corecte sau care cel puțin se încadrau în categoria celor „neutre din punct de vedere moral”.

Asta îl adusese pe Court aici, în Irlanda.

Această călătorie spre Dublin era prima operațiune a lui Court pentru Sid. Citise dosarul despre țintă, acceptase misiunea, se certase online în legătură cu suma mică oferită pentru contract, apoi acceptase fără tragere de inimă.

Trebuia să rămână în joc. Timpul în care stătuse deoparte, rănilor și medicația îl înmuiaseră, iar el era unul dintre cei care nu-și permitea sub nicio formă să se înmoaie.

Court memorase câteva părți din dosarul despre țintă. Procedura standard înaintea unei operațiuni sângeroase. Nume: Dougal Slattery. Vârsta: cincizeci și patru de ani. Naționalitatea: irlandeză. Înălțimea: mare. Greutatea: gras.

Fusese boxer în tinerețe, dar nu reușise decât să se claseze la jumătatea listei categoriei mijlocii a talentelor pugilistice locale. Apoi își găsisse o slujbă de dur, responsabil cu ordinea în cluburile de noapte din Dublin. Și-a diversificat activitatea, făcând niște chestii dure pentru un sindicat local, pălmuind prostituatele poloneze leneșe și dându-i cap în cap pe traficantii de droguri turci care nu-și realizau cota. A avansat apoi la crime minore – bande contra bande –, nimic extraordinar până când i se dăduse o misiune pe Continent. În Amsterdam dăduse lovitura, ucigându-l pe rivalul șefului său cu o ploaie de gloanțe, după ce-și folosise pumnii noduroși ca să le lovească pe cele două gărzi personale ale acestuia.

De acolo urcase scara ierarhică, ajungând pe locul doi pe piața asasinilor plătiți. Misiuni sângeroase în Ankara, Sardinia, Calcutta sau Tadjikistan. Nu lucra singur, descoperise Court în dosar; nu era creierul operațiunilor, dar în scurta lui autobiografie se regăseau câteva crime care meritau respect. Nu în sensul moral: nu, ucisese un detectiv de poliție, un om de afaceri onest și un jurnalist sau doi. Court aprecia însă faptul că ope-

rațiunile în sine fuseseră, dacă nu spectaculoase, măcar executate cu competență.

Ultima lui lovitură avusese loc în urmă cu șase ani și Court nu putu să nu observe că dosarul dat de Sid despre Slattery se subțiasse vizibil după asta. În afara câtorva intervenții, tot ce se știa despre viața lui era că de atunci cântase la tobă într-o trupă tradițională irlandeză care susținea concerte cinci nopți pe săptămână în localul Temple Bar, o atracție pentru turiști din Dublin.

Cu greu aducea asta numele cuiva pe lista oamenilor ce trebuiau exterminați.

Gentry considera misiunea ca făcând parte din categoria celor „neutre din punct de vedere moral”. Omul era un asasin, dar la fel era și Court. Diferența era că ultimul își verifica țintele și se asigura că faptele lor justificau uciderea extrajudiciară, în timp ce Dougal Slattery nu o făcea. Potrivit lui Sid, irlandezul era acum sluga unei organizații criminale italiene. Următoarea lui victimă putea fi o prostituată recalcitrantă sau patronul unui restaurant care nu plătise taxa de protecție Mafiei.

Uciderea lui Dougal Slattery nu făcea lumea mai bună, dar nici mai rea, decisese Court.

Ei bine, nu făcea rău oricărei persoane care nu se numea Dougal Slattery.

Hei! Mai ești?

Ultima postare a lui Sid venise cu trei minute în urmă. Court se lăsase un timp purtat de gânduri, așa că acum se forță să fie atent la micul ecran al telefonului.

Sunt aici. Nu e nicio problemă.

De cât timp ai nevoie?

Nu știu. Voi analiza situația diseară. Acționez la prima ocazie sigură.

Am înțeles, prietene. Nu te întinde prea mult. Mai am de muncă după aceea.

Court știa că întotdeauna era ceva de „muncă după aceea”. Mare parte din asta implica anumite contracte pe care Court nu le-ar accepta vreodată. El era cel care decidea dacă mai era „de muncă după aceea”. Nu comentă însă pe marginea acestui subiect, ci răspunse scurt: *Bine.*

Aștept cu nerăbdare veștile bune. Do svidania, prietene.

Court încheie, închise telefonul și-l vârî în buzunarul hainei. Termină de mâncat, plăti și ieși din hotel.

După-amiază târziu se plimbă prin cartierele din jurul străzii Grafton. Petrecu o oră uitându-se la ținutele și particularitățile localnicilor, încercând să le asimileze. Nu era dificil pentru un profesionist bine pregătit. Dublin era plin de polonezi, ruși, turci, chinezi, sud-americani... și câțiva irlandezi ici-colo. Niciunul nu arăta, nu mergea și nu se purta ca un papagal. Cu toate acestea, Court intră într-un magazin cu haine la mâna a doua pe Dowson Lane, de unde ieși cu o pungă. Se schimbă în baia din incinta magazinului cu o pereche de blugi uzați, un hanorac și o jachetă din denim. Pantofii sport negri și căciula albastră completau ținuta.

Când se lăsă seara, arăta deja ca un localnic, mișcându-se nestingherit prin mulțime. Se asigură că e în siguranță și urcă și coborî din câteva trenuri ale DART doar ca să se convingă că nu e urmărit. Erau mai mulți cei care l-ar fi vrut mort pe Court Gentry decât cei care ar fi dat doi bani pe Dougal Slattery, iar americanul ținu cont de asta ca să se poată ocupa de misiune. Uciderea

irlandezului venea pe locul doi; primul obiectiv, ca întotdeauna, era să mai trăiască o zi. Siguranța lui personală trebuia să rămână pe primul plan.

Mulțumit că nu avea nicio „coadă” pe urme, se îndreptă spre cartierul Temple Bar, aflat pe malul sudic al râului Liffey.

La zece stătea în barul Oliver St. John Gogarty. Deși era miercuri seara, taverna era plină de turiști. Americani, europeni și asiatici. Singurii irlandezi din bar erau chelnerițele, barmanii și formația muzicală.

Court nu petrecuse prea mult timp în taverne de genul ăsta în ultimele luni. Se dăduse la fund undeva în sudul Franței, trăise în mansarda unei mici cabane aflate într-un orașel și se aventurase rareori până la magazinul de la colț ca să-și cumpere conserve și apă îmbuteliată. Nici măcar cele câteva vizite în Nisa, ca să fie consultat de medic, nu fuseseră ieșite din comun. Era iarnă; cluburile de noapte și magazinele de suveniruri de pe Promenade des Anglais erau goale, deși în plin sezon nu puteai arunca un ac din cauza mulțimii de turiști. Așa-i plăcea lui Court. Oliver St. John Gogarty era un blestem pentru el; barmanița îl întrebuse deja cum îl cheamă, iar cei doi englezi de alături încercaseră să-l atragă într-o conversație. Ignorase eforturile lor, sorbise din Guinness, cercetase încăperea, își dorise să fi avut patru miligrame de Dilaudid care să-l ajute să se relaxeze, după care-și spusese furios să-și pună mintea la contribuție și să rezolve treaba.

În lume există două tipuri de oameni. Numai două: oi și lupi. Court era lup și o știa prea bine. În ultimele câteva luni devenise mai slab, dar un lup rămâne întotdeauna un lup și asta nu-i fusese niciodată mai clar decât îi era acum, la bar, înconjurat de o sută de oi. Nimeni din mulțime nu-și făcea griji în privința amenințărilor, așa cum își făcea el. Nimeni din mulțime nu studia ieșirile,

bărbații de la mese sau tipul de sticlă al ferestrei din față. Nimeni din mulțime nu observa numărul scăzut al forțelor de ordine de pe stradă sau al stâlpilor de iluminat de pe alea întunecată. Nimeni din mulțime nu știa unde să stea în așa fel încât nicio oglindă să nu-i proiecteze reflexia în restul încăperii.

Nimeni din mulțime nu avea un plan să fugă, în caz de nevoie, pentru a-și salva viața.

Da, se afla în mijlocul unei turme de oi, dar în realitate, mai era un lup în încăpere. Conform dosarului lui Sid, toboșarul de pe scenă era, la rândul lui, un dur. Trupa tradițională, pe scurt „trad”, avea cinci membri și, deși Gentry nu era expert în domeniu, erau foarte buni dacă se lua după reacțiile clienților. Bărbatul masiv cu păr lung și alb care stătea pe o băncuță aflată la marginea scenei cânta la bodhrán, o tobă de mână, tradițional irlandeză. Își lua în serios meseria, ținând capul în jos și aplecându-se în față ca și cum voia să rețină toate subtilitățile melodiei. Americanului i se păru că seamănă mai degrabă cu un muzician de vârstă mijlocie decât cu un asasin de vârstă mijlocie. Poate că trecuse ceva vreme de când se lăsase de „meserie”. Lângă el, un tânăr subțirel cânta la microfon cu un fluier mic, iar chitariștii îl acompaniau armonios, făcând turma de oi să înnebunească de plăcere. Court nu înțelegea multe dintre versuri, dar deduse că era vorba despre o tânără și frumoasă irlandeză, o recoltă slabă de cartofi și un bărbat mort de beat.

Court termină berea și se îndreptă spre ieșire.